

PROP DE VOSALTRES

Actituds de l'evangelitzador (III)

Concloem les reflexions sobre les exigències que tenim i les actituds que estem cridats a viure els qui ens sentim cridats pel Senyor a col·laborar en l'anunci de l'Evangeli i a comprometre'ns en la vida de l'Església. Avui vull invitar-vos a viure la missió des d'una actitud d'estima cap aquells als qui volem portar al coneixement i a l'amor de Crist.

El compromís cristià, per a ser autèntic, ha de nàixer d'una actitud positiva envers el món, malgrat les dificultats que avui vivim. L'objectiu de la nostra missió no pot ser un altre que el mateix que va tindre el Pare a l'enviar al seu Fill al món: «Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell» (Jn 3,17). L'actitud de partida en les tasques pastorals no pot ser de judici i de condemna, sinó d'amor. Un evangelitzador no pot ser percebut com un profeta de calamitats, que únicament parla de lo mal que està la nostra societat, sinó com un testimoni de l'amor de Déu al món, manifestat en el seu Fill Jesucrist. L'anunci de l'Evangeli és testimoni de l'amor de Déu, per això estem cridats a donar raó de la nostra esperança amb dolcesa i respecte, i no com a enemics que assenyalen als altres i els condemnen.

Perquè açò siga així el nostre testimoni ha d'assumir la forma del servei. El Senyor no va vindre per a ser servit, sinó per a «servir i donar la vida en rescat per una multitud» (Mt 20,28). No ens mou un desig de dominar amb el poder la nostra societat i el nostre món, sinó de servir-los. Per això hem d'evitar tota actitud de superioritat i de menyspreu cap als altres. El papa Francesc en l'exhortació *Evangelii Gaudium* ens recorda

que Jesucrist no ens vol com a prínceps que miren despectivament als altres, sinó com a homes i dones del poble (núm. 271). La nostra missió ha d'assumir la forma de servei, perquè el servei és l'essència de l'Evangeli. Això exigeix apropar-se a les persones i compartir les seues preocupacions i la seua vida.

Una de les temptacions de l'evangelitzador és la d'exigir als altres maduresa en la vida cristiana al co-

mençament del camí. Quan açò no succeeix ens queixem de la poca fe i de les carències que trobem en els altres i en les nostres comunitats (la poca fe de les famílies que porten els seus fills a la catequesi, o la poca formació que tenen els xiquets quan s'acosten per primera vegada a les parròquies). Açò pot despertar actituds negatives en la nostra missió. Hauríem de ser capaços de veure en primer lloc els elements positius, alegrar-nos perquè se'ns ofereix la possibilitat de portar a altres el coneixement de Crist, descobrir les llavors de la fe que hi ha en ells i, a partir d'ací, caminar junts i progressar en la fe. Viure d'aquesta manera ens porta a tindre una actitud més positiva cap als altres.

I quan revisem el treball, no oblidem mai de fer-nos dues preguntes: ¿faig tot açò per a què m'estimen a mi o al Senyor?; ¿em preocupa l'èxit del que faig o m'esforço per sembrar l'Evangeli en el cor de les persones amb amor? El Senyor ens envia a sembrar, no a arrebregar els fruits i enorgullir-nos dels nostres èxits.

Que visquem aquest curs amb alegria i esperança.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Pelegrinarem a Terra Santa

Aquesta setmana, un grup de fidels del nostre bisbat d'Urgell pelegrinarem a Terra Santa.

Hi ha persones que ens desaconsellen el pelegrinatge. I tenen els seus motius: la situació humana i social dels àrabs que viuen en territoris ocupats per Israel. La mateixa proximitat geogràfica amb els centres d'influència de l'Estat Islàmic. També hi ha motius ideològics per no anar-hi: algú pensa que és una manera de manifestar el desacord amb el procedir del govern israelià.

Per a molts analistes internacionals, l'estat d'Israel, les darreres dècades, està malbaratant el prestigi i admiració internacional que havia desper-

tat els primers anys de la seva existència. Aquests motius podrien desaconsellar fer el pelegrinatge. Amb tot, mantenim el pelegrinatge. Anirem a Terra Santa.

Primer, perquè en cap moment hem pretès fer un viatge a l'estat d'Israel o a les seves institucions, sinó pelegrinar als Sants Llocs, vinculats a la vida de Jesús i entrar en contacte amb les comunitats cristianes del país.

En segon lloc, perquè la seguretat està garantida, en la mesura de les possibilitats humanes. Tant els àrabs com els jueus respecten els santuaris i els pelegrins, atès que la seva presència els ajuda a viure.

I, sobretot, un tercer motiu que és fonamental: les comunitats cristianes de Terra Santa esperen que hi anem. Necessiten que hi anem des de les esglésies d'occident per manifestar-los la nostra solidaritat, que estem al seu costat, que ens dol profundament el maltracte que estan rebent, que estem amb ells.

En aquest sentit és de gran importància la visita que fem al Patriarcat i a la Custòdia Franciscana. El Bisbat d'Urgell i les comunitats cristianes del Principat d'Andorra ens sentim en comunió amb l'Església Mare de Jerusalem i els hi ho volem manifestar amb la nostra visita.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

Actitudes del evangelizador (III)

Concluimos las reflexiones sobre las exigencias que tenemos y las actitudes que estamos llamados a vivir quienes nos sentimos llamados por el Señor a colaborar en el anuncio del Evangelio, y a comprometernos en la vida de la Iglesia. Hoy quiero invitaros a que viváis la misión desde una actitud de estima hacia aquellos a quienes queremos llevar al conocimiento y al amor de Cristo.

El compromiso cristiano, para ser auténtico, debe nacer de una actitud positiva hacia el mundo, a pesar de las dificultades que hoy vivimos. El objetivo de nuestra misión no puede ser otro que el mismo que tuvo el Padre al enviar a su Hijo al mundo: «Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por Él» (Jn 3,17). La actitud de partida en las tareas pastorales no puede ser de juicio y de condena, sino de amor. Un evangelizador no puede ser percibido como un profeta de calamidades, que únicamente habla de lo mal que está nuestra sociedad, sino como un testigo del amor de Dios al mundo manifestado en su Hijo Jesucristo. El anuncio del Evangelio es testimonio del amor de Dios, por ello estamos llamados a dar razón de nuestra esperanza con dulzura y respeto, y no como enemigos que señalan a los demás y los condenan.

Para que esto sea así nuestro testimonio debe asumir la forma del servicio. El Señor no vino para ser servido, sino para «servir y dar su vida en rescate por muchos» (Mt 20,28). No nos mueve un deseo de dominar con el poder a nuestra sociedad y a nuestro mundo, sino de servirlo. Por ello debemos evitar toda actitud de superioridad y de desprecio hacia los demás. El papa Francisco en la exhortación *Evangelii Gaudium* nos recuerda que Jesucristo no nos quiere como príncipes que miran despectivamente a los demás, sino como hombres y mujeres del pueblo (n.º 271). Nuestra misión debe asumir la forma de servicio y ello, porque el servicio es la esencia del Evangelio. Esto exige acercarse a las personas y compartir sus preocupaciones y su vida.

Una de las tentaciones del evangelizador es la de exigir a los demás madurez en la vida cristiana al comienzo del camino. Cuando esto no sucede nos quejamos de la poca fe y de las carencias que encontramos en los demás y en nuestras comunidades (la poca fe de las familias que traen a sus hijos a la catequesis, o la poca formación que tienen los niños cuando se acercan por primera vez a las parroquias). Esto puede despertar actitudes negativas en nuestra misión. Tendríamos que ser capaces de ver en primer lugar los elementos positivos, alegrarnos porque se nos ofrece la posibilidad de llevar a otros al conocimiento de Cristo, descubrir las semillas de la fe que hay en ellos y, a partir de ahí, caminar juntos y progresar en la fe. Vivir de este modo nos lleva a tener una actitud más positiva hacia los demás.

Y cuando revisemos el trabajo, no olvidemos nunca de hacernos dos preguntas: ¿Hago todo esto para que me quieran a mí o al Señor? ¿Me preocupa el «éxito» de lo que hago o me esfuerzo por sembrar el Evangelio en el corazón de las personas con amor? El Señor nos envía a sembrar, no a recoger los frutos ni a enorgullecernos por nuestros éxitos.

Que vivamos este curso con alegría y esperanza.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

XVII edició del premi Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà»

El dia 5 de setembre, a les 12 h, dintre el marc de les festes de la Mare de Déu de la Cinta, tingué lloc a l'Espai Sant Domènec, el lliurament del premi «Dóna'm la mà». Aquest acte és un reconeixement públic dels valors humans i cristians de tantes persones que, de manera generosa i voluntària, ajuden la societat.

Presidí l'acte el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, el Sr. Ferran Bel, alcalde de la ciutat, i Mn. José Luis Arín, president de l'Associació Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà». També hi era present la reina de les festes, Maria Otero. El presentador de l'acte fou el Sr. Conrad Durán. Participà l'Orfeó Tortosí.

La Sra. Maria Eva Morelló, membre del jurat, donà lectura a l'acta de la reunió del 30 de juny de 2016, amb la proclamació dels premiats. Tot seguit es procedí al seu lliurament.

Accésit a la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans del Cor de Jesús, per la seua generositat en cedir les instal·lacions del col·legi «Josepets» i la cripta de la Reparació, recollí el diploma Mn. Andreu Salvatella. El premi fou atorgat a la Companyia Santa Teresa de Jesús per la seua tasca evangelit-

zadora i educativa inspirada en el projecte de Sant Enric d'Ossó que tant de bé ha fet a les generacions tortosines, la Gna. Maria Teresa Torres va rebre una escultura de l'artista Àngel Acosta. Tot seguit adreçà unes paraules d'agraïment en nom de la Companyia Santa Teresa, destacant la figura de la santa i l'entusiasme de sant Enric d'Ossó.

Amb les paraules del Sr. Alcalde i del Sr. Bisbe i l'actuació de l'Orfeó Tortosí, es donà per finalitzat l'acte de 2016 de l'Associació Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà» i amb l'esperança de retrobar-nos en la propera edició.

Maria Joana Querol Beltrán

Reunió d'arxiprestes i delegats

El passat divendres 9 de setembre, pel matí, el Sr. Bisbe va reunir-se amb els diferents arxiprestes i delegats de la diòcesi, a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de Jesús (Tortosa), per tal de posar en comú les diferents activitats i objectius del nou curs.

Després de resar l'Hora entre Dia, es va fer una ronda de comunicacions de les diferents delega-

cions per tal d'informar-nos de les activitats que tenien preparades fins a aquell moment. Aquestes activitats foren recollides pel vicari general, que serà l'encarregat de posar-les en un calendari comú i repartir-lo a tots els sacerdots.

Tot seguit, es va tornar a insistir en el tema dels certificats sobre responsabilitats penals, tot observant que es va seguint el ritme previst.

Pel que fa a les línies pastorals del curs, es va decidir continuar les línies presentades fa més d'un any, referent a la Nova Evangelització, la Visita Pastoral i la Caritat. Es va acordar que es continués reflexionant a nivell de reunions arxiprestals.

No tenint res més a comentar, la reunió va acabar puntualment a les 13.30 h.

Mn. Jordi Salvadó

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El consol per a una mare

El passatge de l'Evangelí de Lluc que hem escoltat (7, 11-17) ens presenta un miracle de Jesús veritablement grandios: la resurrecció d'un noi. I, malgrat tot, el cor d'aquesta narració no és el miracle, sinó la tendresa de Jesús vers la mare d'aquest noi.

Durant aquest Jubileu seria una bona cosa que, en passar el lliurament de la Porta de la Misericòrdia, els pelegrins recordessin aquest episodi de l'Evangelí, esdevingut a la porta de Naïm.

Quan Jesús va veure plorar aquesta mare, ella va entrar en el seu cor! A la Porta Santa cadas-

cú hi arriba portant la seva vida pròpia, amb les alegries i sofriments, els projectes i els fracassos, els dubtes i les pors, per a presentar-los davant la misericòrdia del Senyor. Estem segurs que, a la Porta Santa, el Senyor s'hi acosta per a trobar-se amb cadascun de nosaltres, per a portar i oferir la seva paraula potent de consol: «No ploris» (v. 13).

Aquesta és la Porta de l'encontre entre el dolor de la humanitat i la compassió de Déu. Passant la Porta, nosaltres fem el nostre pelegrinatge dins la misericòrdia de Déu que, com al noi mort, repeteix a tots: «T'ho mano: «Jove,

aixeca't» (v. 14). A cada un de nosaltres ens diu: «Aixeca't!». Déu ens vol drets. Ens ha creat per estar drets. «Però, Pare, nosaltres caiem moltes vegades». «Vinga, aixeca't». Això és el que ens diu Jesús, sempre. En passar el lliurament de la Porta Santa cerquem sentir en el nostre cor aquesta paraula: «Aixeca't!». La paraula potent de Jesús pot fer-nos aixecar i obrar en nosaltres també el pas de la mort a la vida. La seva paraula ens fa reviure, regala esperança, dóna pau als nostres cors cansats, obre una visió del món i de la vida que va més enllà del sofriment i de la mort. (Dimecres, 10 d'agost de 2016)

Missa estacional i processó en honor de la M. D. de la Cinta

El diumenge 4 de setembre, Tortosa celebrà la festa de la Mare de Déu de la Cinta. Una vegada més els tortosins fórem convocats per la nostra patrona, per reviuir les nostres arrels cristianes. A les 12 hores, se celebrà a la Catedral la solemne Missa estacional, presidida pel nostre bisbe, Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i concelebrada pel cabildo catedral, els rectors de les parròquies de la ciutat i altres preveres. Hi eren presents el Sr. Alcalde, regidors, autoritats, Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, Cort d'Honor, pubilles i pubilletes i fidels que omplien la nau central de la Catedral de gom a gom.

S'inicià la celebració amb l'himne a la nostra patrona, cantat per l'Orfeó Tortosí i els fidels, que amb tot l'amor de fills cantem a la nostra Mare. Tot seguit, l'Il·lm. Sr. Vicari general i prior de la Reial Arxiconfraria, José Luis Arín, ens adreçà unes paraules remarcant la importància de la Missa dominical on ens reunim per celebrar la nostra fe i, especialment avui festa de la Mare de Déu de la Cinta, presidits pel nostre pare i pastor, el bisbe Enrique.

El Sr. Bisbe, després de saludar els concelebrants, autoritats, pubilles, pubilletes i fidels, inicià l'homília glossant la 1a estrofa dels goigs a la Verge de la Cinta, lletra de Mn. Tomàs Bellpuig: «En una ciutat com la nostra, que estimem Maria, volem que les famílies visquen en pau, que els xiquets i joves tinguin il·lusió, que ens respectem uns als altres... que puguem dir: "Que la llaçada amb Maria no es desfaca mai més".»

L'Orfeó Tortosí intervingué amb els seus cants al llarg de la celebració. Abans de la benedicció final, el Sr. Bisbe ens comunicà que amb motiu dels quatre-cents anys de la fundació de l'Arxiconfraria

de la Mare de Déu de la Cinta, ha sol·licitat al papa Francesc, la concessió de l'Any Jubilar Marià, amb indulgència plenària en les condicions habituals, als confreres i a tots els fidels cristians que visiten devotament la Capella de la Mare de Déu de la Cinta, pregant Déu. Els malalts i ancians podran guanyar la indulgència plenària davant d'una imatge de la Mare de Déu de la Cinta. L'obertura de l'Any Jubilar Marià serà el diumenge, 15 de gener de 2017 i la cloenda el 8 de desembre de 2017, festivitat de la Immaculada. S'aniran anunciant tots els actes.

A la tarda se celebrà la solemne processó, presidida pel nostre bisbe Enrique. El primer majordom, Sr. Lorenzo Pérez, confià l'estendard de la Reial

Arxiconfraria al Molt Honorable Sr. Carles Puigdemont, president de la Generalitat de Catalunya, i l'acompanyaren com a borlistes la Sra. Mònica Ripoll, presidenta de la Cort d'Honor de Ntra. Sra. de la Cinta i el Sr. Josep M. Utgés, membre de la Reial Arxiconfraria de la Cinta.

Com tots els anys foren molts els tortosins que omplien els nostres carrers per veure passar la imatge de la Mare de Déu i la seua relíquia.

A l'entrada de la relíquia a la Catedral i entre forts aplaudiments, es van disparar els tradicionals focs artificials i amb gran emoció com sempre, s'enlairaven les veus dels tortosins cantant l'himne a la Cinta, ressonant amb tot entusiasme: «Visca la Mare de Déu de la Cinta!». «Nostra Cinta sobretot.»

Amb la pregària final i la benedicció del Sr. Bisbe, ens vam acomiadar fins al dia següent que ens retrobaríem per a la celebració de la Novena.

Maria Joana Querol Beltrán

DOMUND 2016

Domund (I)

Preparem-nos! Són 90 anys que Pius XI tingué aquella magnífica intuïció de crear una Jornada Mundial de les Missions, el DOMUND. El proper diumenge 23 ho celebrarem, però ja tot el mes d'octubre esdevé un temps especialment missioner.

Aquest aniversari, significativament, se celebra en l'Any de la Misericòrdia. Han estat moltes les celebracions litúrgiques que hem realitzat al llarg del curs. La proximitat del Domund en aquest temps especial ens convida a reflexionar si aquestes celebracions han estat pura escenificació, o si l'amor i la Gràcia que hem rebut de Déu Pare ha arribat als nostres germans. Com ens recorda el Salm: «Tant de bo escolteu avui la veu del Senyor "no enduriu el vostre cor".»

Front el crit d'Habacuc: «Fins quan, Senyor, cridaré auxili i no m'escoltaràs», el Domund ens invita a ser missatgers de Déu en la resposta al germà que clama, a ser les seves mans. I Pau ens empeny: «Et recomano que procuris de revifar el do de Déu que has rebut... Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny.»

El tercer diumenge d'aquest mes d'octubre celebrarem la Jornada Mundial de les Missions, però ja des d'ara hem de fer perquè aquesta no sigui buida de contingut. «No t'averonyeixis de donar testimoni de nostre Senyor... Suporta juntament amb mi els sofriments a favor de l'Evangeli, amb la fortalesa que ve de Déu». Cal preguntar-nos si en nosaltres aquests sofriments en favor de l'Evangeli són molts o pocs, i així descobrirem la profunditat o frivolidat del nostre compromís.

Delegació diocesana de Missions

AGENDA

- **Dies 6-7**, Conferència Episcopal Tarraconense.
- **Dissabte 8**, reunió de Pastoral de Joves. / Móra d'Ebre, a les 12 h, Missa Jornada Espiritualitat Adoració Nocturna. / L'Aldea, Visita Pastoral.
- **Diumenge 9**, Teresianes de Jesús, Assemblea Apostolat de l'Oració.

Centre Enric d'Ossó (Tortosa)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ga 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; Lleida ciutat: els sants Àngels de la Guarda; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dimecres [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2C 5,17-21 / Mt

7,7-11]. Tépores d'acció de gràcies i de petició; sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 11,5-13]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Plagues, vg. franciscana.

7. □ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. La Mare de

Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); Lleida: sants Àngels de la Guarda; sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2R 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Sants Dionís, primer bisbe de París, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.

Diumenge XXVII de durant l'any

COMENTARI

Si tinguéssiu fe com un gra de mostassa!

Habacuc, profeta poc conegut, es queixa: *Fins quan demanaré auxili i no m'escoltareu?* Llavors Déu li respon reclamant sobretot fe, que és l'auxili diví més gran.

El just viurà perquè ha cregut. La «vida» que el just viurà és la vida en plenitud que és el fruit de la fidelitat al Senyor amb actitud ferma de fe i esperança.

2 Tm és com el testament de Pau a les portes ja de la mort acomiadant-se del seu fill espiritual, Timoteu, a qui exhorta a *revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les mans*. Perquè el «ministeri» és un do que cal constantment *revifar*.

Les tres qualitats —*fermesa, amor i seny*— (lligades al *do de Déu* —*carisma*—) les ha de tenir tot cristià, però més encara el qui és cridat *per la imposició de les mans* a ser com sant Pau *herald, apòstol i mestre de l'Evangelí*. Només així *suportarà els sofriments per l'Evangelí, el tresor valuós que li ha estat confiat*.

Després de dir Jesús que *cal perdonar al germà l'ofensa set vegades al dia*, llavors *els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe»; com avisant així que perdonar al germà l'ofensa set vegades al dia reclama molta fe*.

Jesús aclareix que no és qüestió de quantitat sinó d'autenticitat. *Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa!*

La fe, per *menuda* que sigui, és obertura a Déu Pare de Nostre Senyor Jesucrist que pel seu Esperit Sant treballa la nostra santificació.

La fe autèntica, per *menuda* que sigui, sempre és experiència de Déu que porta amb amor a buscar major experiència de Déu.

Tot reconeixent que el conreu i la vivència de la fe no ens dóna cap dret a vanaglòria.

Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc

(Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. «L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No endureu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prostrem-nos i adorem-lo, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No endureu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangelí, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar», us obeeiria. Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li diu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li diu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan hauréu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc

(Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: Escribe la visión y grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará.

Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza. Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tiene su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: «Arráncate de raíz y plántate en el mar», y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: «Enseguida, ven y ponte a la mesa»? ¿No le diréis más bien: «Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú»? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado?

Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado decid: «Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer.»